

Que la vida passi d'adormida a vigilant

Dm, 3/12/2013 per Josep M. Rovira...

[Contemplació de l'Evangelí](#)

He rebut fa un parell de dies un correu electrònic d'un capellà acabat d'operar d'una afecció greu. Em fa un comentari d'Advent que és tota una professió de fe en Jesucrist: Jesús -diu- sap que sense Ell els nostres camins són perdedors, sense sentit. Tot és incert; estem com malferits, errants. Vol venir a fer-se trobadís amb nosaltres perquè sapiguem vers on hem de caminar: al seu encontre, convidats a la taula del Regne de Déu.

Dies enrere jo pensava: has de fer quelcom d'important perquè la teva vida canviï i es faci ben amiga de Déu: que passi d'adormida a vigilant; de mediocre a desig d'acomplir en tot la voluntat de Déu; d'anar fent a viure la caritat viva i atenta a tots i als més desvalguts, així el Regne de Déu es fa proper i hi és en nosaltres. Ara, en el primer Diumenge d'Advent, comprenc que he de seguir la gràcia d'aquest temps d'Advent: el gran do que és Déu mateix tot venint. Però -és cert- Ell vol la meua cooperació. Vol que surti a rebre'l. Això ho faré vivint l'Advent que se'ns dona.

Vent impulsor d'esquena, afegia el meu amic capellà i malalt: vent que és Déu mateix ja que la seva Bondat és un impuls suau. Cal dir una cosa semblant a l'anterior: Déu vol que rebi amb goig el seu impuls. Que em posi dempeus i miri enlaire desitjant el meu alliberament. Déu amb mi fem fora la cobdícia dels diners; els desitjos dolents (concupiscència); la por de cada nit, la por dels ancians, la por dels joves... Tot això ens ho diu la lliçó segona.

Pot haver-hi pregària sense un silenci receptiu?

Ahir, davant d'uns cristians de Parròquia molt ben formats, m'atrevia a assenyalar tres camins evangèlics per a sortir a l'encontre de Déu que surt a buscar el seu Poble amb amor, que ve cap a cada un de vosaltres i cap a mi amb amor; en comptava tres d'accessos a Déu: 1r, l'escolta o la lectura de la Paraula de Déu; 2n, la pregària sobretot dels Salms; i 3r, la caritat o amor d'amistat envers Déu i envers tots i cada una de les persones amb les quals ens trobem.

Després de l'exposició del tema, en el col·loqui, algú ha dit: i el silenci? Jo l'he respost que estava en els dos primers punts: l'escolta de la Paraula de Déu, arrel de la misteriosa i silenciosa revolució que ha culminat amb el Papa Francesc, i en la pregària. Pot haver-hi pregària sense un silenci receptiu? I què és el silenci? És com una parada o disposició de l'ànima a rebre tot allò nou que vingui de Déu i de les persones bones. I és l'atenció alegre de l'ànima al que Déu i els proïsmes ens envien. En el desert hi ha silenci i el vent dibuixa en ell els dibuixos sempre nous que el vent disposa. En l'ànima, Déu, vent suau, hi dibuixa una i altra vegada el seu rostre. És el rostre de Crist.